

SUPLEMENT

LI 176 novembre 2021

LLUITA
INTERNACIONALISTA

25N

**CONTRA LES
VIOLÈNCIES
MASCLISTES**

**més recursos
més organització
més autodefensa**

El debat sobre la interseccionalitat

Interseccionalitat és un terme que s'ha començat a popularitzar per a complexitzar l'anàlisi de l'opressió de gènere. Va ser encunyat per primera vegada el 1989 per l'advocada i feminista negra Kimberlé Crenshaw als Estats Units per explicar la discriminació de treballadores afroamericanes acomiadades d'una fàbrica, especialment seleccionades per a l'acomiadament per ser dones negres. És a dir, buscava ressaltar l'experiència de les persones afectades per la interacció de dos sistemes de dominació o més, especialment la combinació del sistema de dominació de gènere, amb el de raça i el de classe.

Cal assenyalar que el tema era part de les discussions del moviment feminista ja abans que s'encunyés el terme, especialment, en relació amb l'hegemonia de les dones blanques de classe mitjana en el període de la segona onada de les lluites feministes als Estats Units. Allà, les feministes afrodescendents del Col·lectiu del Riu Combahee van denunciar la importància de pensar en la combinació dels règims de dominació i no, un a costa de l'altre, tal com es treballa a l'obra d'Àngela Davis «*Dona, raça i classe*» publicada el 1981. Les feministes negres van qüestionar simultàniament el feminisme blanc per racista i al moviment negre i al feminisme negre burgès de l'NBFO (*National Black Feminist Organization*) per invisibilitzar l'explotació de classe que travessava aquests moviments. Des del marxisme, Evelyn Reed amb el seu llibre «*La dona: Casta, classe o sexe oprimit?*» publicat el 1970, assenyalava la importància de no homologar el sexe amb una casta o classe social com proposaven les feministes radicals, sinó que ressaltava que la complexitat amb què s'enfrontava el moviment feminista per desenvolupar les seves lluites, era

comprendre la combinació de l'explotació de classe amb opressió de gènere i opressió racial. Això no només tornava visible la super-explotació que viuen les dones treballadores en tant que l'opressió de gènere és aprofitada per pagar-los menys salaris, oferir-los pitjors condicions de treball i tasques amb menor valoració. Sinó que fins i tot, les dones racialitzades, tenen pitjors condicions, possibilitats de treball i les condicions ofertes per a elles impliquen encara més explotació per la discriminació racial.

Lluitar contra l'opressió i l'explotació.

Als anys 90, posteriorment al desenvolupament de Crenshaw que va formalitzar el terme, altres autors/es van reprendre el debat sobre la interseccionalitat, encara que des d'un angle diferent. La interseccionalitat es va transformar en una paraula de moda en congressos i simposis. A la trilogia de gènere, raça i classe s'hi van afegir altres vectors d'opressió com la sexualitat, la nacionalitat, l'edat o la diversitat funcional, però se'ls va incorporar com si fossin categories equivalents. I, especialment, es va traduir l'explotació de classe com si fos una opressió més, o fins i tot com una identitat des de les lectures més postmodernes. És a dir, desvinculant-la de la formació econòmic-social capitalista.

És important recuperar les aportacions del marxisme en quant a la combinació entre les diferents opressions i l'explotació de classe, per construir des del reconeixement d'aquesta intersecció un moviment feminista antipatriarcal, que combati el racisme i qualsevol altre tipus de sistema d'opressió, però que es proposi acabar amb l'explotació de classe. Perquè el capitalisme, més encara en la fase actual de crisi crònica, necessita cada un dels sistemes d'opressió per incrementar la super-explotació.

Lluitar contra el patriarcat, el racisme, el capacitisme, l'heterosexisme obligatori i qualsevol altre sistema d'opressió, sense cercar acabar amb el sistema econòmic capitalista que s'alimenta de totes aquestes discriminacions, és una utopia reaccionària.

Argentina
UIT-QI

25N contra les violències masclistes: més recursos, més organització i més autodefensa

Aquest 25N es compleixin 61 anys de l'atroc femicidi que van patir les germanes Mirabal. Patria, Minerva i María Teresa van ser segrestades, torturades i assassinades per rebel·lar-se contra la dictadura de Trujillo a la República Dominicana. En la seva memòria, el 25 de novembre s'ha establert com una data internacional de lluita contra les violències envers les dones i les diversitats sexuals. A 61 anys d'aquell triple femicidi el món sencer crida: Patricia, Minerva i María Teresa: Presents! Ni una menys! Ens volem vi- ves!

Les darreres notícies de dones violades a Catalunya han tornat a posar en primera plana el que des del moviment feminista venim denunciant incansablement: la xacra de la violència masclista i patriarcal, la impunitat judicial i institucional, la revictimització, o la manca de recursos públics per prevenir i reparar. A l'Estat Espanyol, des del 2010 fins avui, han estat assassinades 1256 dones pel fet de ser-ho. Però els femicidis són la punta de l'iceberg de les violències masclistes: des del 2016 fins a l'agost del 2020 s'han registrat 197 agressions sexuals múltiples, en la seva totalitat comeses per homes, la majoria envers dones menors de 30 anys, i una de cada tres envers menors d'edat. Una violència que no es pateix tan sols als carrers o a l'oci nocturn, de fet la meitat d'aquestes agressions es pateixen a l'àmbit privat. De tots aquests casos tan sols entre el 10% i el 20% es denuncien, evidenciant la manca de confiança en un sistema policial i judicial còmplice i reproductor d'aquesta violència, tal com es va denunciar massivament amb el cas de «La Manada». Si tenim en compte aquesta proporció entre fets i denúncies, i que a Catalunya es registren tres agressions sexuals per dia de mitjana, ens podem fer una idea de la magnitud i gravetat de la situació.

Els governs en són responsables. Prou discursos buits, exigim més recursos.

Tres anys després de la sentència indignant als violadors de «La Manada», i com a conseqüència directa de les massives mobilitzacions de rebuig, arriba al Congrés de Diputats el projecte de Llei conegut com a

«Només si és sí» -amb el rebuig del PP i VOX- posant al centre el consentiment sense el qual qualsevol acte és reconegut com a agressió sexual. Però no n'hi ha prou amb lleis i declaracions de voluntats. Menys encara si aquestes després es contraposen amb, per exemple, l'assignació al Tribunal Constitucional d'una jutgessa -Concepción Espejel- coneguda per considerar inconstitucional la llei de l'avortament. Tot això, amb un acord entre PP i PSOE, amb el suport majoritari d'Unidas-Podemos. Però el més greu de tot és la manca de recursos, de diners públics per polítiques de prevenció i assistència. L'últim projecte de pressupostos de l'Estat va en un sentit oposat al què necessitem: mentre Ministeris com Defensa es porten un 8% el d'Igualtat tan sols l'1%. De fet, al mateix temps que es feia públic el cas de la menor de 16 anys violada a Igualada -Catalunya-, s'anunciava l'aprovació per part de l'Estat d'un augment de plantilla de 4000 Mossos d'Esquadra. **Les dones i diversitats sexuals ho tenim clar: la policia no ens cuida i la sortida no és repressiva.**

Davant d'aquesta situació, com a moviment feminista hem de ser contundents en denunciar aquests governs que s'autoproclamen feministes però que a l'hora dels fets continuen governant per la gran patronal i finançant a l'Església Catòlica. El creixement de discursos, actes i delictes d'odi no tan sols es fomenten directament des d'organitzacions d'ultradreta com VOX, també s'alimenten de la manca de polítiques reals d'aquests governs que s'autodenominen progressistes per fer front a les violències. També el de la Generalitat de

Catalunya -ERC i JxCat- que no garanteix el dret a l'avortament a la sanitat pública ni arreu del territori català i fomenta l'acord amb la privada allà a on el moviment exigeix respostes. A més, es permet l'objecció de consciència al punt de trobar-nos amb hospitals als quals no hi ha cap professional que practiqui avortaments. Fins i tot hem arribat a veure linxaments cap a dones que decideixen avortar. Un altre exemple és també la manca d'aplicació del pla d'educació sexual a les escoles catalanes: de 3500 centres només 750, un 21,4%, s'han inscrit en el programa Coeduca't. Per això, hem d'exigir amb força: **prou discursos buits! Necessitem més prevenció, necessitem més recursos, i això vol dir un augment urgent i exponencial de pressupost i uns serveis públics de qualitat i universals per a totes.**

Contra les violències i la impunitat institucional: organització i autodefensa feminista

La violència de gènere és un problema estructural que no solucionarem amb petites reformes, perquè la seva arrel és aquest mateix sistema patriarcal. Un sistema que ens arrenca a les dones la possibilitat de decidir lliurement sobre les nostres pròpies vides i els nostres cossos, i que instrumentalitza tot tipus de violència per mantenir-nos submises i disciplinades. Aquesta violència sistèmica té un caràcter profundament econòmic: en el capitalisme les dones som les més precaritzades i sobreexplotades. Per això no podem tenir confiança ni expectatives en que les mateixes institucions del règim donin una solució de fons a la nostra opressió, perquè són més aviat impulsores i reproductores de la pròpia

violència masclista. Es poden fer reformes al sistema educatiu, als serveis públics o al sistema judicial, però mentre continuem en aquest sistema continuaran mantenint el seu caràcter patriarcal. Davant d'aquesta situació, **és clau la lluita i l'organització independent del moviment feminista i el desenvolupament de l'autodefensa com a eina de resistència, prevenció i empoderament. Davant les violències masclistes, autodefensa feminista!**

Patriarcat i capital: aliança criminal

És imprescindible exigir recursos i polítiques públiques per prevenir i combatre les violències masclistes i patriarcals. Però alhora, hem de ser conscients que sense una sortida de fons que acabi amb aquest sistema capitalista patriarcal no aconseguirem la nostra plena llibertat. I que, fins i tot, qualsevol triomf que aconseguim està amenaçat permanentment, com passa amb la interrupció voluntària de l'embaràs.

Des de Lluita Internacionalista fem una crida a construir un moviment feminista antipatriarcal, anticlerical i anticapitalista, que rebutgi els discursos i actituds transfòbiques i la transmisogínia, que agafi a les seves mans també la necessitat d'una Llei Trans Integral, en unitat amb el moviment LGTB, el moviment antiracista i amb el conjunt de la classe treballadora.

Aquest 25N tornem a omplir els carrers: visca la lluita feminista!

Precarietat laboral i violència masclista: dues cares de la mateixa moneda.

L'atur, la precarietat laboral, els salaris insuficients, la manca de condicions de seguretat a la feina són la realitat de la majoria de la classe treballadora. La continuïtat de les reformes laborals -malgrat les promeses de derogació de PSOE-UP- les polítiques de rescat a la gran empresa i les privatitzacions no han fet més que agreujar encara més aquesta situació. En aquest context, les dones ens veiem particularment afectades, al punt que a l'Estat Espanyol encara arrosseguem una bretxa salarial d'arreu del 23%, la de pensions supera el 43% i s'estima que hauríem de treballar, aproximadament, 52 dies més a l'any que els homes per guanyar el mateix. Som majoria a les feines més precàries, pitjor remunerades i temporals. A tot això s'afegeix que encara carreguem majoritàriament amb les tasques domèstiques i de la llar i amb la cura dels fills i filles; a la pràctica: una doble jornada.

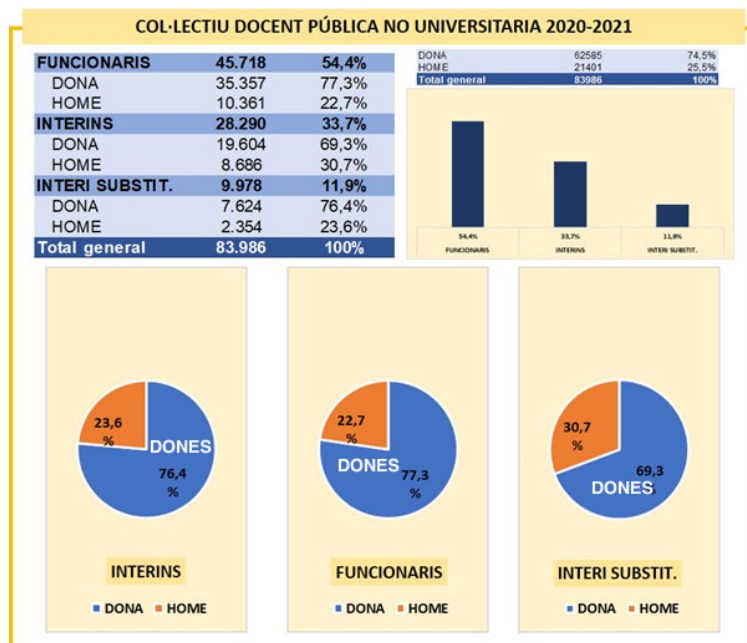
Entrevistem a Encarni Salguero treballadora interina de l'educació pública i membre de la PINDO (Plataforma Interines Docents de Catalunya) i de CGT Ensenyament que actualment estan en procés de lluita per la seva estabilitat:

Lluita Internacionalista: El passat 28 d'octubre milers de treballadores i treballadors interins del sector públic van protagonitzar una vaga amb un important seguiment a Catalunya i a altres llocs de l'Estat. ¿Quina és la situació de les interines a l'administració pública i quines son les vostres reivindicacions?

Encarni Salguero – en primer lloc, donar-vos les gràcies per tota la feina que feu i per ser altaveu de les treballadores que ens trobem en una situació de precarietat generalitzada que ja es fa insostenible, cada vegada més.

La situació a l'administració és ara mateix gravíssima des de fa anys, amb retallades, pressions, recursos insuficients i exigències constants cap a les treballadores. En aquesta línia es dona una situació mantinguda els darrers 20 anys: l'abús de les contractacions temporals de treballadores públiques a totes les administracions i de tots els col·lectius com educadores socials, sanitàries (metges i infermeres), docents, agents rurals, administratives, tècniques superiors i auxiliars, conserges, treballadores socials i un llarguíssim etcètera. Hi ha aproximadament 900.000 persones en aquesta situació a tot l'Estat Espanyol. (...) El que reclamem és que, com a les empreses privades, s'apliqui la llei i es trobi la manera d'estabilitzar

a totes aquestes persones que portem més de 3 anys treballant a les administracions públiques tot desenvolupant tasques estables i estructurals . En aquest línia van les darreres sentències del TJUE de 19 de març de 2020 i del 3 de juliol de 2021, on també diuen que els processos de resultat incert, com les oposicions, no poden ser utilitzats per estabilitzar les persones ni

suposen cap tipus d'indemnització per l'abús que han patit. Amb l'ICETAZO, volen establir una indemnització per si alguna persona no aprova les oposicions i llavors se li acomiada de manera «precedent», amb una indemnització irrisòria, quan la indemnització és pel fet de l'abús en les contractacions, no pas per l'acomiadament (...) El que demanem és que les persones que hi som ens quedem, és la única possibilitat viable, justa i digna per a tothom, per a les treballadores, per als serveis públic i per a la societat.

Lluita Internacionalista: La lluita de les interines demostra que son possibles manifestacions massives malgrat el boicot dels sindicats majoritaris (CCOO-UGT). Des de quins espais esteu fent les convocatòries? Quins son els vostres mètodes d'organització? Quin rol teniu les dones en aquests espais?

Encarni Salguero – Ara mateix s'està fent un esforç titànic per informar a totes les persones afectades, ens hem organitzat en Plataformes de Treballadores tant a Catalunya com a la resta de Comunitats Autònomes. L'angoixa és visible en el dia a dia de la feina i hi ha consciència real del risc de perdre el lloc de feina. Ja fa uns 6 anys d'aquesta lluita, a nivell de docents a Catalunya, i potser uns 18 mesos, amb l'ajuda de moltíssima gent. L'eina principal que es proposa són les assemblees als centres educatius, som unes 90.000 docents arreu del país, repartides en aproximadament 2000 centres de treball. Així, per estar plenament coordinades ens cal seguir treballant, parlant amb les companyes i així empoderar-nos per poder parar-ho tot i posar en escacs als nostres dirigents, perquè solucionin la problemàtica i ni una sola treballadora perdi el seu lloc de feina.

El paper de les dones és brutal perquè som les majorment afectades i estem en un moment clau per evidenciar que ens adonem del que fan amb nosaltres amb aquest sistema i dir que prou, que ja no deixem que ens maltractin més.

També hi ha hagut un fort recolzament per part dels sindicats més combatius com CGT, IAC, CNT i COS, fent difusió amb tota la seva maquinària i recolzant totes les accions proposades. (...) Dels sindicats de la patronal, res a dir, ja se sap com funcionen i ja no

enganyen a ningú, no tenen ni arguments propis, han d'anar dient mentides i desmobilitzant per ser vistos, patètics...

Lluita Internacionalista: Les dones sou el 70% del personal interí. Quina relació veus entre això i les violències masclistes i patriarcals?

Encarni Salguero – És així, cada vegada que miro les xifres m'esgarrifo. És brutal veure en paper i en percentatges el que ja intuïm en el dia a dia. L'atac continuant i la discriminació per qüestions de gènere està encara molt arrelat al sistema, que encara és molt patriarcal. El

fet de que les majors afectades siguem les dones i no hi posin remei de forma immediata, denota la despreocupació pel tema i per les desenes de milers de dones que ens podríem quedar al carrer.

A més a més, es dona un altre greuge molt important. Les persones afectades, en un 70% dones, tenen com a mitjana d'edat els 53 anys, és a dir, en el seu tram final de cotització per la jubilació. Si són acomiadades, tindran difícil per trobar una altra feina, motiu que farà que la seva pensió, quan es jubilin, es redueixi considerablement a la quota mínima. I com hem dit, les principals afectades per aquesta deixadesa i aquest abús, juntament amb la solució que vol plantejar el govern amb els sindicats «patronals», és d'una indecència i un maltracte indigne cap a les treballadores que hem sostingut els darrers 20 anys els serveis públics. (...)

Lluita Internacionalista: Com continua la vostra lluita? Com podem donar-vos suport?

Encarni Salguero – després de la vaga del 28 d'octubre i del seguiment que va tenir, cal continuar fent accions, sobretot encaminades a visibilitzar-nos i que les persones empatitzin amb la nostra lluita. Tot el suport és benvingut, moltíssimes gràcies!! Ens podeu ajudar moltíssim fent difusió de la situació en la que ens trobem com amb aquesta entrevista. També donar a conèixer que existeixen el grups de la Plataforma d'Interines Docents (Twitter – PINDO), així com de la Plataforma d'Interines de Catalunya (Twitter – PIC) a la que estem inscrita i que inclou plataformes de molts altres col·lectius.

Gràcies per l'entrevista i per donar-nos veu!!

Segueix la lluita de les dones de Turquia Contra la violència de gènere i la retirada del Conveni d'Istanbul

El govern d'Erdođan, el qual ha vist baixar considerablement el seu suport a causa d'una dolenta gestió de la crisi econòmica i de la pandèmia a expenses de la classe obrera, tracta d'apel·lar a les sensibilitats dels sectors més conservadors de la societat turca per recuperar el seu prestigi entre ells. El cas més notable d'aquest esforç desesperat era la retirada el passat 20 de març del Conveni d'Istanbul -un acord vinculant del Consell Europeu amb l'objectiu de prevenir i combatre els femicidis i la violència de gènere i del qual forma part l'Estat Espanyol- mitjançant d'un decret presidencial de mitjanit, plantejant que el Conveni amenaça a la «*família tradicional, fomenta l'homosexualitat i erosiona els valors nacionals.*» A més, aquesta decisió de retirar-se del Conveni pretén criminalitzar i donar un cop al moviment de dones i de LGBTI+ a Turquia que, malgrat la creixent repressió del règim d'Erdođan, mai s'ha retirat dels carrers per reclamar els seus drets, defensar les seves vides, enfortint-se cada vegada més, i al mateix temps convertir-se en un blanc del règim.

Sota el Grup de Campanya «*Implementa el Conveni d'Istanbul,*» una plataforma àmplia de dones formada per diferents organitzacions de dones, partits socialistes i feministes independents, es van realitzar nombroses protestes i campanyes a partir del 20 de març, culminant en una jornada massiva l'1 de juliol, el dia que la decisió va entrar en vigor.

La implementació del Conveni d'Istanbul el 2011 era un assoliment del moviment de dones. Els

femicidis i trans-travesticidis, els abusos sexuals i violacions, la impunitat cap als perpetradors, l'obstaculització de diferents processos com a denúncies i ordres de protecció, i la injustícia masclista cap a les dones s'han accelerat després de la retirada del Conveni d'Istanbul. Però les dones de Turquia no han abandonat la lluita. Davant de cada atac -l'últim va ser la condemna a 15 anys de presó per a Çilem Dođan qui, després de denunciar en va al seu marit davant les autoritats per maltractar-la i forçar-la a la prostitució repetides vegades, el va matar- més dones rebutgen la retirada del Conveni d'Istanbul i reclamen que «*El Conveni és nostre*» i «*El Conveni salva la vida de les dones.*»

Aquest 25N, les dones de Turquia prendran els carrers una altra vegada amb les consignes «*estem a tot arreu contra la violència masclista-estatal, la guerra i la pobresa*» i «*la nostra rebel·lió contra la violència masclista-estatal no ha acabat*». Denunciant les polítiques masclistes, patronals, anti-obreres i repressives del règim darrere un maquillatge religiós-moral així com el seu esforç per criminalitzar al moviment de dones. Exigint no tan sols la re-institució del Conveni d'Istanbul sinó la seva implementació concreta i demostrant el poder i paper cabdal de continuar lluitant als carrers per combatre la violència masclista i als governs que la promouen.

Sena Aydin
IDP. Turquia

Per un feminisme de totes les dones treballadores

Ja n'hi ha prou de transmisogínia!

Fa un parell de setmanes un home va empènyer de la muralla de Lugo a la dona amb la qual estava tenint una cita en assabentar-se que era una dona trans. El «trans panic» (atac d'ira d'un home quan descobreix que la dona per la qual se sent atret no és cis) està darrere d'un elevat nombre d'assassinats de dones trans arreu del món, i encara és utilitzat en judicis i a la premsa per justificar a l'agressor i reduir les sentències.

Segons les últimes dades del FELGBT, un 70% de les persones trans ha patit alguna vegada algun tipus d'agressió pel mateix fet de ser-ho. En el cas de les dones trans, la transfòbia es combina amb la misogínia, fent que siguin les més vulnerables no només a patir violència física, sinó també institucional i laboral: les xifres de desocupació de les dones trans superen el 80% i la gran majoria d'elles es veuen obligades a recórrer a ocupacions amb condicions laborals pèssimes o a l'economia submergida.

Discursos reaccionaris com els de la ultradreta o de sectors feministes tran-excolents, que neguen la identitat de gènere de les persones trans, són la base d'aquesta situació. Hem de denunciar aquest tipus de discursos i l'assetjament al qual es veuen sotmeses les companyes trans per part d'organitzacions feministes que discriminen a qui no s'identifica amb el sistema sexe-gènere imposat. Hem de lluitar per un feminisme que inclogui a totes les dones treballadores, perquè avançar en els drets de les dones trans és avançar en els drets de totes les dones.

Cris Darriba

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/@LUCHAI)
📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/@LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI